DÍA MUNDIAL EN MEMÒRIA DE LES VÍCTIMES DE TRÀNSIT

RECORDA - DONA SUPORT - ACTUA

I si ho haguéssim pogut evitar?

Cada any, milers de persones moren o resulten greument ferides en sinistres de trànsit. Darrere de cada xifra hi ha una persona. Una família a qui la vida canvia per sempre. Un projecte que queda interromput. Un futur que ja no podrà ser.

I aleshores apareix una pregunta que moltes víctimes i famílies coneixen massa bé:

I si...?

I si la velocitat hagués estat una altra?

I si aquella carretera, aquell carrer o aquell encreuament haguessin estat dissenyats per protegir millor les persones?

I si el vehicle hagués comptat amb sistemes capaços d'evitar la col·lisió o reduir-ne les conseqüències?

I si una conducta de risc s'hagués detectat abans?

I si les institucions haguessin actuat quan ja sabíem que hi havia un problema?

Són preguntes que no s'haurien de fer únicament les famílies després d'una tragèdia.

Són preguntes que també ens hem de fer com a societat i que han d'estar presents en cada decisió pública relacionada amb la mobilitat.

Perquè els sinistres de trànsit no són inevitables.

P(A)T PREVENCIÓN DE ACCIDENTES DE TRÁFICO desde 1968

Sabem que una velocitat segura, unes infraestructures ben dissenyades, vehicles més segurs, una legislació adequada i una vigilància eficaç salven vides.

I quan sabem què funciona, no actuar també té conseqüències.

La seguretat viària no pot dependre únicament del fet que cada persona condueixi millor. Les persones cometem errors.

El que no podem acceptar és un sistema que permeti que un error humà acabi en una mort o en lesions que condicionin tota una vida.

Per això la responsabilitat és compartida.

De qui ens desplacem, per les decisions que prenem cada dia.

Però també de qui legisla, dissenya les vies, gestiona la mobilitat, fabrica els vehicles i decideix on es destinen els recursos públics.

I la nostra responsabilitat tampoc no s'acaba quan es retiren els vehicles de la carretera.

Després del sinistre arriben les lesions, el trauma, el dol, la rehabilitació, els procediments judicials, les baixes laborals, les cures prolongades i, moltes vegades, una recerca en solitari d'informació, ajuda i respostes.

Prevenir i atendre formen part d'una mateixa responsabilitat.

El que no atenem a temps no desapareix. Es manté en la salut de les persones, en les famílies i en tota la societat.

Per això hem d'actuar: invertir en infraestructures segures, reduir els riscos coneguts, investigar què ha fallat, oferir una atenció integral a les víctimes i escoltar la seva experiència per millorar les polítiques públiques.

Perquè cada persona que mor deixa preguntes que mai no podran tenir resposta.

Mai no sabrem què hauria fet amb la seva vida.
Què hauria aportat.
Quins projectes, vincles i futurs van quedar truncats aquell dia.

Per això la pregunta no és només què diuen les estadístiques.

I, sobretot:

Què podem fer per evitar la següent?

Avui recordem qui ja no hi és.

Donem suport a qui continua vivint amb les conseqüències.

I actuem per protegir qui encara som a temps de salvar.

RECORDA - DONA SUPORT - ACTUA